

Gerard van Gemert & Rick Meijer

Onderschept

met illustraties van Conz

δ

‘Kom op. Even een schepje erbovenop.’ Sara liep langs Myrthe om de hoekschop te gaan nemen en gaf haar een tikje tegen haar rug. Myrthe stond met haar handen op haar knieën uit te hijgen. Alles leek te mislukken in deze wedstrijd. Zoals de aanleiding voor deze hoekschop. Door een steekpass vanaf het middenveld kwam ze oog in oog te staan met de doelvrouw. Maar ze treuzelde te lang, waardoor ze te dicht bij de doelvrouw kwam en de bal niet meer langs haar kreeg. Sara had de bal voor de hoekschop klaargelegd in het daarvoor bestemde vak.

Ze moest even wachten omdat een van de middenvelders van De Adelaars geblesseerd was en behandeld werd.

Het gaf Myrthe even de tijd om op adem te komen.

Ze had al zoveel energie in deze wedstrijd gestoken, maar het had niet veel opgeleverd. Nou ja, één goede pass waardoor een kans ontstond. Maar dat was het dan ook.

En ze moesten vandaag winnen, anders zouden ze het kampioenschap, één ronde voor het einde van de competitie, kunnen vergeten.

‘Gaat het nog, Myrth?’ Daniella kwam bij haar staan op de rand van het strafschoopgebied.

Myrthe trok haar kousen omhoog en sloeg het bovenste gedeelte om.

‘We zullen wel moeten,’ zuchtte ze. ‘Als het 0-0 blijft, is het over en uit.’ Ze liet haar ogen over het publiek gaan.

Ze zag haar ouders en haar broertje. Een stukje verderop stond Dylan. Hij had meer oog voor de meiden om hem heen dan voor wat er op het veld gebeurde. Het wekte irritatie op bij Myrthe.

‘Nog acht minuten. Tijd zat,’ riep trainer Frans vanaf de zijlijn.

Nou, wat in alle minuten hiervoor niet was gelukt,

zou in die acht minuten ook vast niet gebeuren, dacht Myrthe. Ze

keek naar de klok die boven de tribune hing en zag de wijzer een minuut verder springen. Myrthe voelde het ongeduld in haar lichaam kruipen. Die blessurebehandeling duurde ook veel te lang. Zo ernstig kon het toch allemaal niet zijn?

De D1 van De Madonna's streed het hele seizoen al om de koppositie met Eendracht '94. Lang stonden ze één punt voor, tot ze twee weken terug ineens onverwachts gelijkspeelden tegen een van de ondersten. Dat was allemaal te overzien, omdat de twee koplopers elkaar in de laatste wedstrijd van de competitie nog zouden treffen. Maar als Eendracht '94 vandaag zou winnen, en die kans was groot, en De Madonna's opnieuw gelijk zouden spelen, dan was Eendracht '94 niet meer in te halen. 'Duurt het nog lang?' Myrthe was naar het meisje toe gelopen dat al een aantal minuten op de grond lag.

'Kan het iets sportiever?' vroeg de verzorger, die geknield naast het meisje zat, zonder op te kijken.

Hij wreef met een spons met koud water over de knie van het meisje.

Myrthe voelde zich niet aangesproken. 'Misschien is het sportief om dit buiten de lijnen te doen, zodat we verder kunnen.'

Ze voelde zich gesterkt door de aanvoerdersband die om haar arm zat. Dat was dit seizoen voor het eerst.

Vooraf omdat ze vorig jaar een enorme ontwikkeling had doorgemaakt en nu bekendstond als het grootste talent van FC De Madonna's. 'Scheids?'

De uitdrukking op het gezicht van de scheidsrechter gaf aan dat hij zich ongemakkelijk voelde bij de situatie. 'Misschien kun je haar meenemen naar de dug-out. Dan kunnen we verder.'

De verzorger kwam geërgerd overeind. 'Misschien heeft ze haar kruisband gescheurd. Weet jij veel?' Hij trok het meisje overeind en ondersteunde haar. Samen liepen ze naar de zijlijn.

'Typisch gevalletje tijdrekken,' mompelde Myrthe toen ze bij de situatie wegliep. Maar ze zei het wel zo hard dat ze zeker wist dat de scheidsrechter het hoorde. Misschien zou hij hierdoor toch weer één of twee minuutjes extra bijtrekken.

Sara kon eindelijk de hoekschop nemen.

De bal zeilde voor het doel, maar was er te dichtbij, waardoor de doelvrouw hem uit de lucht kon plukken. De Adelaars deden er in die laatste minuten alles aan om het spel te vertragen. De bal even een stukje verder wegtrappen nadat het spel was stilgelegd. Een doeltrap nemen en dan de bal binnen het strafschoopgebied aannemen zodat hij overgenomen moest worden. Of een inworp door een speelster laten nemen die een eind bij de plek vandaan stond. Myrthe raakte behoorlijk geïrriteerd door het gedrag van hun tegenstander. Vooral omdat de tijd verstreek en de wedstrijd naar het einde liep. Iedere seconde die wegtikte, verkleinde hun kans op een overwinning en dus op het kampioenschap.

‘Dit gaat niet meer lukken.’ Daniella stond met de bal in haar handen, klaar om in te gooien, maar moest weer wachten op een blessure. Dit keer had een meisje de bal tegen haar hoofd gekregen. Het leek wel of ze getroffen was door een medizinal, zo’n drama maakte ze ervan.

‘Op deze manier niet, nee.’ Myrthe zag dat de scheidsrechter dit keer gelukkig geen behandeling in het veld toestond, maar het meisje naar de kant stuurde. Daar kreeg ze een spons op haar hoofd, waarna ze meteen het veld weer in liep. ‘Scheids!’ Myrthe wees naar het meisje.

De scheidsrechter negeerde het protest van Myrthe.

‘Gooien maar.’

Myrthe zocht hoofdschuddend en gepikeerd een positie om de bal te ontvangen uit de inworp van Daniella.

Ze nam de bal met de binnenkant van haar voet aan en probeerde weg te draaien van haar tegenstander. Dit lukte maar half, waardoor ze de bal niet lekker mee kreeg.

Haar tegenstander kon net de punt van haar schoen tegen de bal zetten, waardoor het meisje dat net nog zwaargewond leek, de bal kon oppikken.

Ze nam de bal mee en had ruimte voor een dribbel.

Myrthe zette de achtervolging in. Haar irritatiegevoel vanwege haar slechte wedstrijd werd versterkt door het gedrag van

het meisje dat nu aan de bal was en het zojuist geleden balverlies. Met een wilde sliding probeerde ze haar fout goed te maken. Net op het moment dat ze langs de benen van het meisje leek te glijden om de bal voor haar voeten weg te tikken, stapte het meisje die kant op.

Myrthe raakt haar vol op de achterkant van haar been.

Het meisje stortte met een schreeuw ter aarde.

Myrthe schrok. Vooral omdat ze bang was dat ze het meisje ernstig geblesseerd had. Maar ook omdat ze zich meteen realiseerde dat deze overtreding rijp was voor een rode kaart. En nu het veld uit gestuurd worden, zou betekenen dat ze geschorst zou worden voor de wedstrijd van volgende week tegen Eendracht '94.

‘Gaat het?’ Myrthe boog zich over het huilende meisje.

Ze wist wel dat het dit keer geen aanstellerij was.

De verzorger, die meteen het veld in was gerend,

duwde Myrthe opzij. ‘Waar doet het pijn?’

Het meisje wees maar haar achillespees, waarna de verzorger weer de wonderspons tevoorschijn toverde.

Het meisje stopte met huilen en kwam alweer overeind.

Myrthe haalde opgelucht adem.

Het leek erop dat het meisje niet ernstig geblesseerd was.

‘Kom maar.’ De scheidsrechter nam met een paar stappen afstand van de situatie en wenkte Myrthe.

Myrthe slikte een keer en liep gehoorzaam naar de scheidsrechter.

Met haar handen op haar rug bleef ze voor hem staan.

Ze had dit weleens op televisie gezien en toen leek het te helpen.

De scheidsrechter greep in zijn achterzak.

Geen goed teken, dacht Myrthe. Gele kaarten zitten meestal in de borstzak en rode in de achterzak.

‘Ik weet dat er veel op het spel staat,’ begon de scheidsrechter, ‘en dat er niet veel tijd meer is, maar dat wil nog niet zeggen dat je om je heen mag schoppen.’

Myrthe boog haar hoofd. ‘Ik was gewoon te laat,’ zei ze zacht.

‘Dat zal best. Maar je kunt iemand ook lelijk blesseren op deze manier.’

De scheidsrechter haalde een kaart tevoorschijn en hield deze omhoog.

Myrthe durfde niet goed naar de kleur te kijken en kneep haar ogen iets dicht. Tussen de spleetjes door zag ze dat de kleur van de kaart geel was. Myrthe haalde opgelucht adem.

Ze knikte een keer naar de scheidsrechter en draaide zich snel om. Ze wist dat ze geluk had gehad.

Hoewel de wedstrijd van volgende week geen enkele waarde zou hebben als ze vandaag gelijk zouden spelen.

Ze keek naar het scorebord. Nog twee minuten te spelen.

De Adelaars namen de vrije trap. De bal werd hoog voor het doel geslingerd, maar door een verdediger weggekopt.

Myrthe stond nog halverwege hun eigen helft.

Ze pikte de bal op en had voor het eerst deze wedstrijd veel vrijheid. Het leek wel of De Adelaars, die zo hard hun best deden om het punt over de streep te trekken, met die vrije trap toch nog een kans zagen om drie punten te pakken.

En dat ze daardoor meer meiden naar voren hadden gestuurd.

Het publiek reageerde, want ook zij hadden in de gaten dat hier de kans op een doelpunt ontstond.

Met de bal aan haar voet stak Myrthe het middenveld over.

Ze zag Sara op rechts en Daniella op links.

Drie verdedigers wachtten hen op. Myrthe begreep dat dit waarschijnlijk de laatste kans was om het kampioenschap op het nippertje binnen te slepen.

Deze aanval, samen met de twee snelle buitenspelers, moest een doelpunt opleveren. Het slagen van dit seizoen zou bepaald worden in de komende dertig seconden.

Myrthe zag in haar ooghoeken dat Daniella haar arm in de lucht hield, maar ze stond zo in de dekking, dat het direct balverlies zou betekenen als ze haar zou aanspelen. En balverlies kon op dit moment het verschil maken tussen winst en verlies.

Myrthe zag een van de verdedigers twifelen.

Het gaf haar net die paar seconden de tijd om na te denken.

Moest ze het een-tegen-eenduel aangaan? Of juist kiezen voor een combinatie met een van haar medeaanvalsters?

Myrthe hoorde ook Sara om de bal roepen, maar ook een pass op haar zou te veel risico betekenen. Ze besloot toch het duel met haar directe tegenstander aan te gaan. Ze deed alsof ze de bal naar Daniella wilde passen. De verdediger probeerde de beoogde pass te blokken. Op dat moment bewoog de voet van Myrthe over de bal heen zonder deze te raken.

Het overstapje zorgde ervoor dat de verdediger van De Adelaars op het verkeerde been werd gezet. Meteen tikte Myrthe de bal langs haar, waarna ze het meisje verbijsterd achterliet.

Myrthe rende met de bal aan de voet richting de goal.

Ze hield de bal zo dicht mogelijk bij zich. Sara stond klaar om de diepte in te sprinten, zodat Myrthe de bal aan de binnenkant van de back in Sara's voeten kon spelen.

'Ze gaat alleen,' hoorde Myrthe de trainer van De Adelaars schreeuwen. 'Let op!' Maar Myrthe had een ander plannetje.

De linksachter, die Sara moest dekken, moest nu een keuze maken. Daarom wachtte ze heel even tot ze die gemaakt had.

Het kon niet anders dan dat ze zou besluiten om Myrthe aan te vallen. Anders zou ze recht op het doel af kunnen lopen.

Op het moment dat zij instapte, riep ze: 'Nu, Sara!'

Zonder te kijken speelde ze de bal precies in de ruimte die voor Sara lag.

'Naar de achterlijn!' schreeuwde Myrthe.

Zelf rende ze richting de zestien meter. Hier hadden ze al zo vaak op getraind. Het aanspelen in de diepte op Daniella of Sara, die dan de achterlijn moest halen om de voorzet te geven.

Ze zag Daniella van links richting de eerste paal kruisen.

Myrthe sprintte verder naar de tweede paal.

Sara had ervoor gekozen om de bal bij de tweede paal te leggen. De ene verdediger die tegelijkertijd Myrthe en Sara in het centrum moest dekken, bleef bij Sara staan.

Hierdoor kwam Myrthe helemaal vrij bij de tweede paal.

De voorzet van Sara had precies de juiste snelheid.

Myrthe timede en sprong omhoog. De bal kwam precies op haar voorhoofd terecht.

Nog voordat Myrthe de grond raakte, wist ze al dat het goed zat en voelde ze een tinteling in haar buik. Kort daarna zag ze dat de bal achter de grabbelende doelvrouw in de verre hoek belandde. 1-0 voor De Madonna's.

Het publiek juichte nadat Myrthe beseftte dat ze hadden gescoord. En nu zag ze van alle kanten haar teamgenoten op zich afstormen. Wat was deze treffer belangrijk!

‘Yes!’ Sara pakte Myrthe vast en kustte haar op haar wang.

‘Wat een goal!’

‘We zijn er nog niet,’ Myrthe stond als laatste op. ‘We moeten nog een paar minuten spelen.’

‘Scheids, we hebben nog wel even, hè?’ klonk het vanaf de zijlijn.

De trainer van De Adelaars wees op zijn horloge.

Myrthe begon te glimlachen. Dat was het spelletje, dacht ze.

Nu hadden zij ineens haast. De trainer had wel gelijk.

Er was met blessuretijd erbij toch nog even te spelen.

‘Kom op, meiden.’ Myrthe klapte in haar handen. ‘Nog even.’

Het fluitje klonk en de aanvoerder van De Adelaars speelde de bal terug naar het middenveld en sprintte samen met de andere aanvallers naar voren.

De middenvelder nam de bal aan en schoot die naar voren.

Het was duidelijk een alles-of-nietspoging.

Myrthe zag dat Steffi, een van de centrale verdedigers van De Madonna's, uitgled voordat ze bij de bal kon komen.

O nee, dacht Myrthe.

Doordat Steffi uitgleed, kon de spits van De Adelaars de bal op haar borst aannemen en de bal doortikken naar haar teamgenoot. Myrthe voetbalde lang genoeg om te weten dat een bal in een hectische slotfase zomaar verkeerd kon vallen. Myrthe voelde haar hartslag versnellen. Het zou toch niet waar zijn, dat ze dit nu nog zouden verspelen.

Het meisje van De Adelaars bedacht zich geen moment en haalde uit. Myrthe stond zo opgesteld dat ze de bal door een woud van benen over de grond richting de hoek zag verdwijnen.

Ze bewoog haar handen al naar haar gezicht.

Op en langs het veld hield iedereen zijn adem in.

Maar op het allerlaatste moment zag ze de twee keepershandschoenen van Miriam tevoorschijn komen, die de bal tegenhielden.

‘Doelpunt!’ riepen de speelsters van De Adelaars.

Myrthe keek naar de scheidsrechter, die goed was meegelopen.

‘Geen goal!’ riep de scheidsrechter. ‘Niet over de lijn!’

Met twee handen vooruit gaf hij aan dat er doorgespeeld kon worden.

Miriam deed rustig aan, tot ongenoegen van de spelers en supporters van De Adelaars. Uiteindelijk trapte ze toch uit en toen de bal in de lucht was, floot de scheidsrechter af.

Myrthe liet zich op haar rug vallen. Gelukt, dacht ze.

Weliswaar op het nippertje, maar het was gelukt.

‘Gefeliciteerd.’ De aanvoerster van De Adelaars stak sportief haar hand naar Myrthe uit. ‘Goed gespeeld.’

‘Dank je.’ Myrthe trok zichzelf aan de uitgestoken hand omhoog.

‘Jullie ook. Dat was wel even spannend.’

‘Ik hoop dat jullie kampioen worden.’

Er zitten een paar gemene meiden bij Eendracht.’

‘Dat hoop ik ook.’ Myrthe kon zich de uitwedstrijd tegen Eendracht nog wel herinneren. Haar beide benen zaten de volgende dag vol schrammen en blauwe plekken.

Gelukkig was het niet voor niets geweest, want hoewel Eendracht toen sterker was, scoorde Myrthe de gelijkmaker en hielden ze er

